Alexandru Maniu

Colosul

I. Al Maktoum

Faed bin Mohammed Al Maktoum, prealuminatul şeic al Dubaiului, avu un vis. Se făcea că mult-iubitul său oraş era ameninţat cu monotonia, moment în care Profetul i-a sugerat o măreaţă construcţie ce urma să fure privirile tuturor turiştilor infideli. Fapt pentru care, îndată ce se trezi a doua zi în zori, scăldat în sudoarea ce-i lipise satinul de piele ca un giulgiu, îşi anunţă intenţia de a pune umărul la viziunea megalomană a strămoşilor săi. Nu surprinse pe nimeni, nici măcar atunci când mărturisi că nu era vorba de un zgârie nori fistichiu, menit să facă umbră uriaşului Burj, ci de o statuie, un omagiu adus bravilor oşteni arabi ce apăraseră fortul Al-Fahidi împotriva puhoaielor otomane în urmă cu două veacuri. Prin urmare, statuia avea să măsoare nici mai mult, nici mai puţin de două sute de metri de la tălpi până-n creştet, un colos din marmură şi bronz cu pietre preţioase în loc de ochi. „Ah, era să uit", a adăugat şeicul deasupra capetelor jurnaşiştilor sastisiţi, „statuia va merge". Câteva râsete înăbuşite traversară holul palatului ce găzduia conferinţa de presă. Zâmbete ironice încreţiră buzele celor prezenţi, căci cu toţii gândeau că, nereuşind să le trezească interesul, şeicul supralicitase, poate mai mult în glumă, cu acea ultimă afirmaţie. Însă şeicul reluă: „Aţi auzit bine, statuia va străbate străzile Dubaiului, aşa cum dumneata sau dumneata păşeşti pe aceste străzi, lăsând – vai! – prea puţină umbră. Va fi, pe cât se poate, un oştean viu, căci de oşteni împietriţi nu se mai teme nimeni".

Se părea că Faed Al Maktoum era hotărât să fie luat în serios, sau măcar să fie băgat în seamă, aşa că nu mai târziu de ziua următoare binecuvântă începerea lucrărilor la statuia oşteanului plimbăreţ. Presa internaţională hotărî să intre în jocul şeicului, anunţând în aceeaşi zi, cu pompă, că cel mai bogat om din Dubai (şi la drept vorbind, unul dintre cei mai avuţi din lume) a dat în mintea copiilor şi a poruncit supuşilor să-i construiască un robot uriaş. Nu puţine voci din tagma stângiştilor corecţi politic s-au plâns atunci că felul în care şeicul înţelege să arunce cu bani pe fereastră înseamnă o palmă dată unei lumi afectate încă de recesiune. Alţii, cu mai mult humor, au zis că şeicul se plictisise să străbată zilnic acelaşi drum, de la picioarele Burjului până acolo unde se termina umbra şi înapoi, şi că dorea un zgârie-nori mobil să-i ţie de paj pretutindeni unde l-or purta paşii. Ba unii merseră mai departe, insinuând că şeicul dorea o gigantă statuie după chipul şi asemănarea sa, însă căuta să-şi mascheze dragostea patologică pentru propria persoană cu poveşti deşănţate despre istorie.

Vocile se mai potoliră însă când în mijlocul unei întinderi pustii de la marginea Dubaiului răsăriră peste noapte nişte schele uriaşe, împrejmuite cu material de protecţie opac, astfel că era imposibil să zăreşti ce se petrece înăuntru. Din acea zi, nefericiţii locuitori ai mahalalei cu greu mai închiseră un ochi noaptea, căci huruitul utilajelor vuia din zori până-n seară, şi iarăşi de cu seară până-n zori. Nu dormeau bieţii oameni, dar nici presa nu dormea, aţâţată, iată, de iuţeala cu care decurgeau lucrurile. Aproape că nu mai cuteza nimeni să pună la îndoială

intenţiile excentricului şeic. Discuţiile se mutaseră acum pe felul în care va fi construit robotul. Şi speculaţiile nu conteneau, întrucât Al Maktoum refuzase încă din acea zi să mai dea vreo informaţie presei care, văzând că nu-i de şagă cu bătrânul arab, râvnea acum la cea mai mică dezvăluire. Pe binecunoscutele canale de ştiinţă interactivă ale occidentalilor năvăli în scurt timp un şuvoi de specialişti, majoritatea de origine asiatică, deversând scheme peste scheme cu un entuziasm aproape la fel de copilăresc precum moftul şeicului. Acesta însă rămânea mut, asemenea uriaşelor schele impenetrabile.

Entuziasmul se preschimbă numaidecât în nerăbdare, apoi frustrare şi în cele din urmă în furie. Presa îşi reluă răutăţile cu forţe sporite. Într-o publicaţie americană apăru o presupusă poză a colosului făcând windsurfing, lunecând pe suprafaţa apei cu ajutorul velei de oţel şi beton a Burj-Al-Arabului, titrată astfel: „Dus de val sau dus cu pluta?”. Într-un ziar danez de scandal, caricatura uriaşului oştean – cu ceea ce se dorea a fi chipul lui Allah – era surprinsă călărind pe la spate statuia libertăţii – o biată infantă la cei doar 93 de metri ai săi – însoţită de un text ce făcea referire la modul în care arabii pompează petrol în pântecele americanilor. Şi tot aşa: ba că ascunde între schelele alea o rachetă de distrugere în masă, ba că robotul însuşi va fi distrugătorul în masă, ba că plagiază colosul din Rhodos, ba că vrea să redea lumii cele şapte minuni într-o nouă înfăţişare, ba că e extraterestru, ba că nu e, dar acţionează la discreţia unuia, mă rog…

Printre toate aceste flecăreli se strecură şi un zvon care încetul cu încetul prinse contur, şi anume că Al Maktoum încredinţase construcţia colosului unei echipe de ingineri evrei. Zvonul avea fără îndoială darul să-i scoată şi mai mult în relief excentricitatea, însă toată lumea fu surprinsă când şeicul rupse în cele din urmă tăcerea şi mărturisi că într-adevăr, angajase o echipă de ingineri evrei să-i întrupeze viziunea. „Credinţa în Allah este a supuşilor mei, căci, aşa cum spune Profetul, Allah nu e făcut nici din aur, nici din argint, smarald sau safir, însă când vine vorba de roboţi de două sute de metri, mă văd nevoit să mă bizui pe ei [evrei].” Lumea şi-a adus atunci cu duioşie aminte de proiectul Manhattan şi i-a dat întrucâtva dreptate şeicului, deşi ar fi preferat ca echipa constructorilor să fie de origine asiatică.

Ar fi de prisos să descriem toată învălmăşeala din ziua dezvăluirii colosului, ci mai degrabă, încercând să privim prin ochii lui, să ne închipuim muşuroiul oglindit în ochii reci ai vulturului. Reci erau şi ochii colosului, reci şi negri, un negru ce nu luceşte ci parcă absoarbe cu totul razele soarelui. Despărţiţi de un nas acvilin sub care buzele generoase de culoarea topazului imperial se pierdeau într-o învălmăşeală de păr: mustaţă stufoasă şi barbă ascuţită. Trăsăturile chipului, statura, ţinuta sfidătoare a trupului, cu toate păreau sigiliul unui stăpân al deşertului, un beduin sculptat nu de mâini omeneşti ci de cele mai năpraznice furtuni de nisip, greu de ani şi de înţelepciune, totuşi semeţ şi nu gârbovit, liber şi nepăsător la relele zilei de mâine. Doar un brâu îi acoperea pielea despre care ai fi spus că e bej, însă în realitate părea că-şi schimbă mereu nuanţa. O descriere mai apropiată de adevăr ar fi fost imaginea chihlimbarului în soare. Până la un anumit nivel era translucidă, iar sub acel strat numai Dumnezeu ştie ce năzdrăvănii puseseră constructorii evrei. Noaptea însă, chihlimbariul lăsa locul unui alb lăptos, atunci când strălucea luna. Luna şi reflectoarele şeicului deopotrivă.

Al Maktoum nu auzise de Ceaikovski, dar după ce se instală în cel mai luxos apartament al Burjului, ţinu morţiş ca soldăţelul de două sute de metri să-i străjuiască visele şi să-l trezească în fiecare dimineaţă cu un ciocănit gingaş în geam, punându-l atât de aproape de clădire încât aducea mai repede cu un contrafort decât cu o statuie. Şi într-adevăr, colosul mergea, nu repede, nu atletic, însă la distanţa pe care-o acopereau paşii săi, reala frumuseţe era să-l observi în relanti.

Astfel treceau nopţile la Burj al Dubai: şeicul transpirând în satin şi pijamale cu fir de aur, mereu sub privirile neînduplecate ale paznicului său. Două sute de metri mai jos, nevoiaşii îşi găsiseră adăpost sub unghiile albe ale colosului, împânzind acel spaţiu nişă între marmora degetului şi proaspătul acoperiş, mai lat sau mai îngust după caz. Priveliştea ce i se înfăţişa lui Al Maktoum în zori nu era tocmai plăcută, semănând cu ceea ce o mamă ar fi descris drept „unghii mizerabile", cu atât mai mult cu cât contrasta cu albul pristin al colosului, însă şeicului îi păsa de supuşii săi şi le îngădui să-şi facă mai departe culcuşul acolo, atâta vreme cât – glumi el – păcatele lor nu vor înnegri şi restul statuii, asemenea ka'bei. Când află însă că toţi acei bătuţi de soartă erau indieni, se făcu pară şi foc şi le strigă că n-au decât să-şi construiască o vacă mare şi albă şi să doarmă sub ugerul ei, dacă n-au acoperiş. Colosul era însă imperturbabil la asemenea predjudecăţi şovine, chiar dacă indienii sculptaseră mici trepte în degetele lui, pentru a putea ajunge la adăpostul unghiei. Șeicul, desigur, nu avea cum să cunoască asemenea detalii, întrucât de la două sute de metri înălţime, diferenţa între unghii şi sol părea insignifiantă. Până când, într-o zi…

II. Sefer Ieţira

- … (ţărâit insistent de telefon).

- (de cealaltă parte, zgomot de nedescris) Alo! Alo!

- … (cască).

- Alo! Al..brrzzczzţ!

- … (duce mâna a lehamite spre receptor, priveşte ceasul digital, trei şi douăzeci A.M.)

- Benjamin, mă auzi? … (troznet de mobilă)

- Cine-i acolo?

- Al…(trosc)…

- Alo?

- Al…(bum! ceva s-a prăbuşit, nu se înţelege)

- Alo? Cine-i acolo?

- Al …(clang)…tum!!

- Cum!?

- AL MAKTOUM! AL MAKTOUM!! AL MAKTOUM!!!

- Aaaa… Ce mai zici Faed, bătrâne? Nu te-aud prea bine.

- …(zdrong)… uzi? Mă omoară bestia!

- Cum? Ce?

- Statuia voastră împuţită. Allah în ceruri şi sfântă Mecca, a prins viaţă!

- Faed, calmează-te, mai zi odată ce s-a întâmplat.

- Colosul!!

- Ce-i cu el?

- Vrea să-mi smulgă hotelul din ţâţâni!!!… (bufnet înfundat)…

- Ah… (pauză lungă la ambele capete). Credeam că ştii…

- CE SĂ ŞTIU?

- Credeam că ai citit manualul de instrucţiuni şi ai aflat de extra-funcţia Obelix.

- EXTRA-CEE?

- N-aţi găsit manualul, Faed?

- La Shaitan cu manualul tău. Ce manual?

- Cu instrucţiunile. Era o versiune la zi a străvechii Sefer Ieţira. Am ascuns câte-o copie sub fiecare dintre unghii. Suspicioşi din fire cum vă ştiu, m-am gândit c-o să vă băgaţi nasul peste tot.

- BLESTEMAŢII!!!

- Faed?

- Blestemaţi, ticăloşi, împuţiţi, cu vaci şi maimuţe-n loc de mame, le-au luat şi s-au şters cu ele la cur, blestemaţii!

- Cine Faed?

- Indienii.

- Mda. Nu uita că indienii ţi-au construit Burjul.

- La Shaitan cu Burjul lor, …(zgomot infernal, un urlet de disperare). Benjamin! Se mişcă Burjul. L-a smuls! Ce mă fac?

- Ţţţ… Maktoum, încă n-ai înţeles?

- Ce să înţeleg? Ce vrei de la mine? Asta-i răzbunare? Cu ce ţi-am greşit?

- Faed, trebuie să zici cuvântul magic.

- TE ROG, na, asta voiai? Îţi zic ce vrei numai spune-mi ce să fac.

- Nu Faed, cuvântul magic nu e „te rog”, ci *meis.*

- Bine! MEIS! Benjamin, MEIS!

- Nu mie neghiobule! Faed, băieţii mei nu ţi-au construit un robot, ci un golem. Pricepi? Habar n-avem să construim roboţi, până şi ăia de bucătărie îi importăm de la chinezi.

- …!?

- Nu înţeleg cum, dar se pare că unul dintre indienii tăi a scrijelit ceva pe el şi a activat extra-funcţia Obelix.

- Pe barba profetului, ce funcţie blestemată i-aţi băgat?

- N-a fost ideea mea. Un tânăr mai ciudat, de altfel foarte inteligent. De fiecare dată când golemul vede ceea ce lui i se pare a fi o menhiră, o va smulge din pământ şi o va transporta în satul natal.

- Adică la voi. Mă-ndrept spre Israel.

- Mă tem că nu.

- Nu!?

- Nu, mă tem că te-ndrepţi spre Franţa.

- FRANŢA!?

- Franţa.

- …(pauză lungă)… Un golem. Cine s-ar fi gândit.

- Încearcă să vezi partea bună a lucrurilor. Cu Burjul în cârca lui, te plimbi în cea mai înaltă construcţie realizată vreodată de om. O onoare demnă de-un şeic.

- Păi…

- Vei vedea lumea cum n-a mai văzut-o nimeni până acum, iar unele popoare s-ar putea chiar converti la islamism, prosternate în admiraţie sublimă la picioarele colosului.

- Mă rog…

- Ai făcut ca visul unei întregi generaţii de regizori japonezi să devină realitate!

- (duios) Hai mă, termină…

- Mi-e somn Faed, iar tu mai ai multe mile de străbătut până în… satul natal.

- Aşa e, scuze că te-am deranjat.

- Niciun deranj. …Ah, Maktoum?

- Da?

- Era să uit, când ajungi în Franţa, să-ţi dai ghutra jos de pe cap… Ştii cum sunt ei cu însemnele religioase…